

PŮLNOC

CHIJOKE NWAUCHE

(Londýn, Anglie, srpen 2010)

Dobré odpoledne, bratří, zazpívejme prosím společně píseň „Abba, Otče, způsob ve mně změnu“.

Pane, žehnáme Ti pro Tvé záměry, pro Tvou radu a pro Tvé poselství. Děkujeme Ti, že jsi pomínil naši svéhlavost a vzpurnost. Děkujeme Ti, že ses postaral, abychom dostali tuto příležitost. Také Ti děkujeme, neboť jsme přesvědčeni, že Ty jsi schopen v nás způsobit změnu. Víme, že se sami změnit nedokážeme. Ty však říkáš, že Tvé slovo přináší světlo a porozumění. Naléhavě Tě žádáme, abys ve svém milosrdenství s námi jednal a převzal vládu. Tys řekl, že žádné tělo nebude zachráněno, pokud nebudou ty dny ukráceny. Žádáme Tě, abys zasáhl! Kéž Tvé slovo přijde jasně, símě pro zasévajícího, s chlebem, čerstvým chlebem, posvěceným chlebem pro Tvůj lid, Pane. Ať plynou čerstvé vody! Prosíme Tě o proud Tvého Ducha, ať nám slouží, povzbudí nás. Ať je v tom všem oslaveno Tvé jméno, ve jménu Ježíš. Amen.

Je velikou výsadou být na tomto místě. A jak už jsem zmínil ve středu ráno, nemyslím si, že bych býval přijel, ale Pán začal otvírat dveře, a tak jsem dorazil včera ráno. Dříve než začnu, chci vás požádat o promínutí. Cítím veliký smutek nad tím, co se chystám říct. Slyšel jsem určité věci a slova, která nejsou má, já je nevymyslel, jen vám je přináším. Bratr v sobotu zmínil Jákoba, který měl přinést otcí zvěřinu – vlastně to měl udělat Ezau, ale Jákob se o tom dozvěděl. Nevěděl, co přinést, byla to jeho matka, která mu prozradila, co má jeho otec rád. Ten bratr řekl, že je to církev, kdo vyučuje služebnost, jakou oběť má přinést, aby to bylo milé Otcí. A tak prosím vás, bratří, abyste mi pomohli přinést tu pravou oběť.

Mám zde knihu nazvanou „Půlnoc“. Celé dva roky jsme usilovali ji vydat. Když jsme ji nakonec chtěli tisknout, najel nákladník do tiskařského lisu bratra Izáka, a tak jsme to museli udělat celé znova. Není to dokonalá kniha, má některé technické chyby a nedostatky. Je o slově týkajícím se půlnoci, které mi Pán mluvil. Bratr Izák ji ve středu přinesl na shromáždění. Mám jen dvacet kusů. Je docela obsáhlá, má 400 stran. Ještě jsem tu knihu ani neviděl, mnozí se za ni modlili. Když jsem se ale

modlil, Pán mi řekl, že chce, aby ta kniha byla na této konferenci. Chci vás tedy požádat o svolení, správně ji starší měli nejdříve přečíst, já však chci požádat bratří, aby se za to pomodlili. Nemohl jsem vzít mnoho kusů, mám jen pár výtisků, které můžeme rozšířit po společenství. Prosím, pokud to, co je v knize, není z Boha, prostě ji odložte, ale jestli je to Bůh, pak mé dílo je u konce. Na vás pak je zareagovat.

Někdy v červenci jsem přijal od Pána slovo. Bůh mi řekl: „Chci, abys o tom mluvil na konferenci.“ Nezapsal jsem si to, protože jsem věřil, že mi to Pán včas připomene, a před dvěma dny jsem se ptal manželky na shromáždění. Řekla mi, že tématem shromáždění je nevěsta. To je přesně to slovo. O něm bych se chtěl sdílet. Pojd'te se mnou do Matouše 25. Když jsem včera přijel, přistihl jsem některé bratry, jak kážou mé poselství; bratr Shola přišel, bratr Willy kázal část a pak bratr Eze. Manželka mi vyprávěla, že mluvil o zapečetění, potvrdil mi to i bratr Burt. To je to slovo. A tak každé slovo bude potvrzeno ústy dvou nebo tří svědků. Protože toho chci postihnout tolik, budu jen říkat odkazy z Písma s důvěrou, že si budete psát poznámky.

Matouš 25 pojednává o půlnoci. Dostalo se mi porozumění, že půlnoc není jeden den, je to časové období, ve kterém se stane několik událostí. Kromě toho je to také konkrétní den. Už v první kapitole Genesis je řečeno, že Bůh stvořil světla na rozměření časů, dnů a let. (Gen 1:14) Část problému, který pozoruji na sobě, pozoruji i v církvi. Tím problémem je, že přemýšlíme lidským způsobem, ale Bůh má svůj vlastní způsob, jak hledět na věci. Nemyslete si, že se snažím věci zduchovňovat. Chci jen mluvit o duchovních věcech. Dábel s námi bojuje na duchovní rovině, my s ním na tělesné. Chci nás povzbudit, abychom dohlédli za tělesnou rovinu. Tam totiž ta bitva probíhá. Včera mluvil bratr Eze a byl z toho cítit život, protože to je přesně místo, kde nás Bůh chce mít – na duchovním ostří. Bůh říká, že v nebi bude válka, a skutečně to tak je. Můj bratr o tom mluvil. Mluvíme zde o systému, který selhal na samém počátku. Ještě než jsme začali, byli jsme zcela přemoženi. Hledal jsem ohledně toho Boha, a jediná rovina, na které mohu bojovat s ďáblem, je rovina, na které bojuje on proti mně. A to je duchovní rovina. Pamatujete, jak nás bratr Cecil učil, že Boží slovo přichází ve třech rovinách, na přirozené rovině, na duchovní rovině a v rovině duchovní plnosti. Jako Boží lid jsme k tomu způsobilí. Dnes mě naplňuje nadšením, když vidím fungování Těla Kristova. Tělo funguje. Už to nemá pod kontrolou jednotlivec, vidíme církve, jak píše řádku za řádkou, a věci se posunují kupředu. To mi dodává smělost.

Nacházíme se v čase půlnoci. Půlnoc není o fyzickém světle, mluvíme o duchovní realitě, duchovním světle. Matouš 25 mluví o církvi, která o půlnoci spí. Než se tam dostaneme, chci se vás na něco zeptat. Kdo je panna? Bůh mi to ukázal. Pokud tomuhle porozumíte, můžu si jít sednout. Jak řekl bratr Willy včera, není to ve slovech. Musíme v těch slovech chodit. Svou manažerskou dráhu musím začít v laboratoři a ve školních lavicích. Musíme si tím, co říkáme, projít. Kdo je panna na přirozené rovině? Boží uvažování je na hony vzdálené tomu, co vidíme na přirozené rovině. Na přirozené rovině je pannou žena, která dosud nepoznala muže. Amen. Pokud však porozumíte tomu, co je panna z Božího pohledu, můžu si jít sednout. V přirozené rovině se má stát panna nevěstou. Je k tomu povolána. Za podmínky, že nepoznala muže, resp. muž nepoznal ženu. Bůh však není člověk. A ti, kdož Jej uctívají, musí Jej uctívat v Duchu a v pravdě. Takže kdo je Boží panna?

Panna je duše, která nepoznala jiného ducha. Zde je důvod, proč jsem se předem omlouval, protože to může znít abstraktně. Nemělo by nám to však přijít tak abstraktní, pro věci, v nichž se nacházíme, a pro to, čím se máme stát. Protože pokud nedojdeme, prohráli jsme celou bitvu. V přirozeném je pannou či panicí ten, kdo nepoznal druhé pohlaví. U Boha však panna mluví o duši. Duše člověka je oblast v duchu, halelujah. Bůh říká, že vaše duše, pokud má být pannou, musí být osvobozena od každého jiného ducha. Pokud máte jiného ducha, nejste panna. Duše nesmí být znečištěna žádným cizím duchem. A bratr Willy včera řekl (proto kázal část mého slova), že nevěsta se připravila. Jinými slovy, nevěsta musí zvítězit nad každým jiným duchem, aby byla připravena vzít si Ježíše.

Je to velmi nesnadný úkol. Od té chvíle, kdy jsem to uslyšel, zápasím. A čím více zápasím, tím více selhávám. Když jsem porozuměl tomuto slovu, vážně jsem se ptal Boha, zda opravdu chce, abych ho kázal. Amen, takže tu nejde o mluvnici, ale o akci! Z mého pohledu, když chci porážet nepřátelské duchy, musím mít schopnost rozpoznat, co tento protivící se duch je. Pak budu schopen mluvit o jejich porážení. Amen. V knize Leviticus 22 a 23 je řečeno, že za kněze nemůže být ustanoven člověk s plochým nosem. A tady se mluví o kněžství, o němž je řečeno, že Bůh odstraní první, aby ustanovil druhé. Pokud v tomto kněžském řádu máte plochý nos, nejste vybráni. Oč více to platí v duchovním kněžství! Mít plochý nos znamená, že nemáte duchovní rozeznání. Nejste schopni rozeznávat duchovní věci. Když jsme včera uctívali Pána, zpívali jsme, ale neuctívali Pána ze srdce. Pak šel někdo dopředu a řekl, že měl vizi

a v ní nás viděl chodit v kruzích, to znamená chodit kolem hory. Je to jen příklad. Nechci tím říct, že všechno vím, ale vnímám to. Jsem si jistý, že i jiní to postřehli a i vy to víte. Když říkáte: „Pane, dávám Ti své srdce,“ ve skutečnosti říkáte jen: „Pane, přeji si, abych Ti mohl dát své srdce.“ Přesně tohle jsme říkali. Přáli jsme si a toužili dát Bohu celé své srdce. Musím být schopen rozpoznávat duchy, to znamená rozpoznávat situace. Bratr Martin včera mluvil o hudbě a řekl, že musíme zpívat slova. Mysl je nevyšší dimenze duše. V oblasti duše je mysl opravdu nejvýše, mysl vás přivádí k Bohu. Bůh k nám nemluví skrze emoce nebo touhy, proto slyšíte slova. Pokud mysl není nabídnuta Bohu, pokud jsou to emoce, pak jste duševní a tělesní. Když je ale Bohu nabídnuta mysl, pak i emoce, jež jsou nejnížší částí duše, mohou vstoupit.

Mluvíme o nevěstě, panně a pŕlnoci. Abych to zkrátil, moudrá panna měla olej v nádobě. Což je základní věc, ale důležitá. Říkám tomu křest duše. Tohle není v Bibli, ale pomáhá mi to porozumět. Olej musí být v nádobě. Bláznivá nevěsta či panna neměla v nádobě olej, v tom byl ten rozdíl. O pŕlnoci zaznělo volání, zazněl hlas, trubka ohlašující: „Ženich přichází. Jděte mu vstříc!“ Nikdo dnes nemá pochybnosti o tom, že jsme v posledních dnech. Jen si představte ekonomickou situaci Pákistánu, Řecka či Haiti v těchto dnech. A kdo ví, kdo je další na řadě? Co je třeba k tomu, aby byla země ekonomicky na kolenou – jeden hurikán nebo oblak popela či déšť? Jen se podívejte do Ezechiela 14:12-21; copak se tam o tom nemluví? Je tam řečeno: „Když uvedu na zemi soud, uvedu jej morem, mečem či hladomorem.“ Bůh vládne živly a je schopen vším otrást! Vždyť řekl, že země se motá jako opilý. (Iz 24:20) Mohl bych si říct: Spolehnu se na své bankovní konto. Ale jděte a zeptejte se, jak na tom jsou se svým kontem lidé v Pákistánu nebo i u nás v Nigerii! Jen se podívejte na město Aba, které bylo nervovým centrem obchodu. Stačilo jen, aby nějaký člověk začal unášet lidi se záměrem držet je pod zámkem, dokud nedostane výkupné 100 miliónů. Někomu připadalo, že tohle je ten nejlepší typ podnikání ze všech – a celé město je v koncích! Jen vám chci ukázat, jak daleko věci mohou dojít. Věci se třesou. Nechci však odbočovat.

Zamýšlím se zde nad pannou, nevěstou. Když Bůh mluví o nevěstě, dívá se na vaši duši. Ta je Kristovou nevěstou. Církev je Kristovou nevěstou, to je druhá rovina. Na základní rovině mluvíme o muži a ženě. Bratr Uba zmínil, že starší má být manželem jedné ženy, dále je řečeno: „Muži, miluj svou manželku.“ Manžel a manželka mluví o nevěstě a zeni-chovi. V duchu však mluvíme o Kristu a církvi. Existuje vyšší dimenze,

kteřá mluví o vás jako bytosti, člověku. Je řečeno, že duše, která hřeší, zemře. (Ez 18:4) Jde o duši! Bůh má zájem o stav duše. Jak se má moje duše? Když bratr Eze včera mluvil, jako by vypíchl něco, co jsem měl na mysli. Byl jsem nadšený! Víte, když jsme před pár lety slyšeli poprvé toto slovo, byly v něm některé věci, které převládaly. Byly jako ostrý ryk trubky. Ale já, a nejen já, i ostatní jsme se pak odklonili. Nyní jsem vyznal Pánu, že se vracím k věci, které mi kdysi řekl, k ústřednímu tématu. Stačí se podívat do Zjevení. Jen se tam podívejte, a uvidíte, že mĳíme cíl! Přicházíme na shromáždění, sdĳíme se o tom, co pro nás Pán udělal. Můžeme si zazpívat pár písní atd., ale o tom to není!

Musíme zvítězit nad šelmou! Nesmíme ji uctívat. Je tam nastíněno i pár dalších detailů. Zjevení 20 odhaluje, kdo je způsobilý. Říká, že jsou to ti, kteří zvítězili nad tím a nad tamtím. Pozoruj sám sebe, přijdu do církve, posadím se a rozhlížím se. Vidím, že o těch věcech mluvíme, ale nejsme na ně zacílení, neinvestujeme do nich své síly, svou energii. Je to ostří nože. Jen se k němu blížíme, je pro nás jen doplňkovou úvahou. Dnes ráno k nám přišlo slovo, zda obstojíme, až On přijde do našeho středu. Nedokážeme obstát, protože církev se nachází v nesprávné oblasti. Jsme v nesprávné dimenzi, a dokud se budeme zdržovat v těchto dimenzích, nejsme způsobilí být nevěstou. Takže co uděláme? Jak se tam dostaneme? Můžeme se tam dostat pokáním. Ale z čeho budeme činit pokání? Můžeme zpívat „Vše Ti vydávám“ jen jako píseň a cítit se dobře. Bude to i hezky znít, ale z čeho činíme pokání? Dokud to nezjistíme, budeme se neustále vracet nebo zůstávat ve stejném stavu, v jakém jsme.

Pojďme dál. Je řečeno, že nevěsta musí mít olej v nádobě. Jak jej tam dostaneme? Je to klíčová věc. Abychom získali představu, přečtěme si Daniela 9:24: „*Sedemdesiat týždňov je vymerané vzhľadom na tvoj ľud...*“ (Z historického pohledu víme, že Kristus přišel v 69. týdnu, lépe řečeno na počátku 70. týdne. Víme, že je to prorocký časový úsek.) „...*uzavriet' prestúpenie a zapečatiť hriech, pokryť nepravosť a priviesť spravdливость vekov, zapečatiť videnie i prorocstvo proroka a pomazať svätynňu svätých.*“ (Roháčkův překl.) Svatyně svatých je duše člověka. Duše se má stát Božími nebesy. Halelujah! Tvé království přijď na zemi, Tvá vůle se staň na zemi, tak jako je v nebi. Je řečeno, že Bůh přebývá mezi cherubíny. Pomazání svatyně svatých znamená, že Jeho lid vstoupí do zkušenosti svatyně svatých. To je ten olej v nádobě. Chrám, který byl v Jeruzalémě, nebyl tím pravým Božím chrámem, byl jen předobrazem

toho pravého Božího chrámu. Vy a já jsme tím pravým Božím chrámem v nebesích.¹

Jestli dovolíte, tak se o pár kroků vrátím. Je řečeno, že „nám požehnal vším duchovním požehnáním na nebeských místech“. (Ef 1:3) Když jsem se Pána ptal, co jsou ta požehnání, řekl mi tři klíčové věci. Může jich být víc, ale mně řekl tři. Bůh nás nazývá svojí nevěstou, manželkou. Budeme tedy s Ním spojeni. Boží záměr je spojit mou duši s Ním. Je to jedno z požehnání, které andělé, psi, šelmy apod. nemají. Prvním požehnáním tedy je, že jsme povoláni stát se Jeho nevěstou. Zadruhé, povolal nás, abychom se stali Jeho syny. Téma synovství se vine od Genesis po Zjevení. Jsme také povoláni stát se Jeho chrámem či místem přebývání. Toto jsou tři hlavní povolání či dědictví, která máme. Máme je na nebeských místech. V nebeské oblasti máme neposkvrněnou naději! Zabýváme se nyní jedním z nich, které se týká nevěsty. Všechna tato povolání jsou vzájemně propletena. Nemůžete mluvit o nevěstě, aniž byste mluvili o synovství a bytí Božím příbytkem. Není tedy možné mluvit o nevěstě, pak o synech a o Božím chrámu. Bůh nepřebývá v chrámech postavených lidskýma rukama. Je jedna věc, která dráždí mou obrazotvornost, a věřím, že podráždí i tu vaši. Krev býků a jalovic očistila a oslavila lid, který na ně předtím vložil své ruce. Čím víc krev Kristova! Když je skutečný chrám, kterým jsme my, pokropen tou krví, jak by nás ta krev nemohla očistit od zlého a zlého svědomí k sloužení živému Bohu? (Žd 9:13-14)

Když mluvíme o duši jako o třetím nebi, jde jen o základy. Problém, který máme, leží tam, kde nás ďábel poráží. Pracuji jako lékař. V práci zapomínám na Boha a na to, kým jsem. Zapomínám, odkud přicházím a kam směřuji, i na to, co mi Bůh říká. Přemýšlím nad uzdravováním pacientů. Tak mám jen tři hodiny na to, abych přivedl svou mysl zpět k tomu, kým a čím jsem a co bych měl dělat. Bible říká: „Pokrm břichu a břicho pokrmu.“ (1Kor 6:13) Dvacet hodin denně trávím marnostmi. Co budu jíst, co si obleču, módou. Adam nepotřeboval bavlněné věci. Jsem úžasný, budu-li nosit hedvábí? Hedvábné šaty – to je odpadnutí od zdravé soudnosti! Podobně je tomu s postojem „jsem Američan“ nebo „jsem Nigerijec“ atd. – nedostatek soudu. Když Bůh rozptýlil národy, dal každému jiný jazyk. Je to nedostatek soudnosti. Ve skutečnosti Nigerie nebyla historicky původním státem. Nigerie v té oblasti vznikla v roce 1844. Někdo si řekl, že bude existovat země nazvaná Transjordánsko,

---

¹ 1. Korintským 3:16 – „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“

a tak se stalo; škrknutím pera. Někteří jsou dnes nadmutí pýchou a říkají: „Já jsem z Transjordánska.“ Stejně musíme zatočit i se svým nigerijstvím (češtvím). S těmito věcmi chce Pán jednat.

Než na to zapomenou, je jedna věc, kterou v nás Bůh chce narovnat. Když mi to Bůh sdělil, řekl jsem si: to je tvrdé! Nejdříve se musím vzdát práva na život prvního Adama. To je jádro všech problémů. Tohle je úkol, který nevěsta musí splnit. Nevěsta musí zapomenout na dům svého otce. Pak v ní král naleznе zalíbení. Ježíš se roztouží po mé duši, až si ustanovím, že nechci život prvního Adama. Chci život druhého Adama. Je třeba být k tomu způsobilý. Jste povoláni stát se nevěstou. Můžete běhat po městě a vykládat, že jste povoláni stát se nevěstou. Klidně sed'te; to z vás ještě nevěstu neudělá. Jsme vděční za to úžasné povolání, jak bylo včera řečeno. Teď ale na to zapomeňme a raději přemýšlejme nad tím, jak se tou nevěstou stát. Jak řekl apoštol Pavel: „*Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého.*“ (Fp 3:8) Řekl, že byl Žid z Židů, z kmene Benjamínova. Toho kmene, z něhož měl vzejít král. Zapomněli však, že král je věc vzešlá ze vzpoury, z touhy být jako jiné národy. Povyšovali se tak ve vzpouře. Takto sami sebe oslavujeme ve věcech. Pavel mluvil o věcech, které pro něj byly ziskem – právníci by to řekli lépe. Bratr Ebere zmínil, že člověk má svá práva. A není snadné se jich vzdát. Nikdo nám totiž moc nedá na zlatém podnose. Musíme o ni zápasit. Jsme ve válce, zápasíme o moc, a je cena, kterou je třeba zaplatit.

Miluji život. Život je sladký. A tělu se umírá tak těžko! Při pohledu na stánek si všimněte, že tělo musí projít sedmi fázemi, než je člověk zabit. Duše musí mít ducha, který jí vládne. Tím duchem musí být Kristus. Pokud se má Kristus s mou duší oženit, musí mít vše pod kontrolou. Nepřijde na prázdné místo. Mnoho duchů se zde ubytovalo. Edom, což mluví o tělesnosti, bydlel v skalní rozsedlině. Ty věci jsou skryté. Kdo je strhne z jejich vyvýšených, pyšných míst? Boříme představy a podmaňujeme Bohu každou myšlenku, která se povyšuje proti poznání Jeho samého, tak to říká Bible. (2Kor 10:4-5) V oblastech mé duše se nacházejí duchové, kteří se tam usadili. Ve 40. kapitole Ezechiela se podívejme na obrázek duchovního chrámu. Jednou jsem své ženě řekl, že si musím tento chrám nakreslit. Začal jsem kreslit, ale než jsem došel do poloviny kapitoly, byl jsem unavený. Nebyl jsem to schopen dokončit. Je to tak komplikované! Má mysl to nedokázala unést, a ten projekt jsem vzdal. Je řečeno: „Silný je Pán Bůh, který ji soudí.“ (Zj

18:8) Jen Bůh může soudit. A je jen jedna věc, která soudí. Je to Boží světlo. Přivádí nás na místa, kam chceme dojít.

V 1. Korintským 4 je napsáno, že Bůh tohoto světa oslepil mysl. Mysl je to místo, kde boj musí začít. Mysl byla přikryta. Písma nám říkají, že on (tj. satan) je tím pomazaným cherubem přikrývajícím. (Ez 28:16) Duchové přinášejí přikrytí. Když se duch začne projevovat, začíná přikrývat. Potřebujeme být duchovním lidem, abychom rozpoznávali ducha a nebojovali s ním tělesně, ale duchovně. V této zemi je určité přikrytí a duchové pracují na tom, aby jím přikryli duši. Písmo však říká, že přineseme-li něco na světlo, je to souzeno. Je také řečeno, že nemají rádi světlo, protože jejich skutky jsou zlé. Pokud je přineseme na světlo, jejich skutky budou odhaleny.

Pokud budou oči našeho porozumění osvětleny, poznáme naději svého povolání, to ďábel dobře ví. Poznám, že jsem nevěsta Kristova, kterou nesmí žádný duch poskvřňovat. Dokud však zůstává mé porozumění ve tmě, jdu dál, jako bych nevěděl, kdo jsem. Jsem jako marnotratný syn, který odešel do daleké země. Řekl jsem Pánu, že jsem ten marnotratný syn a chci se vrátit zpět. Duše člověka je ve tmě. To je půlnoc. Půlnoc je okamžik v čase, kdy se přirozenost duše dalece vzdálila od Boha. Bůh je jediným zdrojem světla ve vesmíru. Je otcem světla. Když se člověk odvrátí od Boha, obrací se do temnoty. *„Pakliť chodíme v svetle, jako on jest v svetle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho (která je svetlem) očišťuje nás od všelikého hříchu.“* (1J 1:7) Krev není červená kapalina. Říkají, že krev má vyšší hustotu než voda. Je v ní světlo. Když začneme chodit ve svetle, začneme zakoušet vysvobození. Mluvíme nyní o oblastech duše. V Genesis je obrázek, který nám může pomoci v porozumění. Je zde řečeno, že na počátku Bůh stvořil nebesa a zemi a tma byla nad propastí. To však není konec příběhu, protože Duch svatý se vznáší nad vodami. Duch svatý je nad věcí. Nesmíme vidět jen temnotu. Musíme si ji uvědomit, ale také vidět Ducha svatého, který je nade vším. Ďábel mě nemůže dobít. Říkám: „Ďáble, ty mě nemůžeš dostat, protože Duch Boží je přítomen.“ Říkám, bratří, že Duch Boží je schopen přinést řešení přesahující mé emoce.

Pojďme dále. Bůh řekl: *„Bud' světlo!“* Kousek dále však řekl: *„Bud'te světla na obloze,“* a já se ptal Boha, proč stvořil dvojí světlo. Nejdříve řekl: *„Bud' světlo,“* a byl den a byla noc, a pak řekl: *„Bud'te světla na obloze nebeské.“* Pavel se modlil a řekl: *„Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho, a tak osvětlené oči mysli vaší...“* (Ef 1:17-18) Nyní mi za pomoci

svých Biblií řekněte, které stvoření má oči vně i uvnitř, přičemž je naplněno světlem? Podíváme-li se do 1., 10. a 14. kapitoly Ezechiela a 4. a 5. kapitoly Zjevení, mluví se tam, a mnohde jinde, o živých stvořeních. Měli bychom chápat, že tato stvoření mluví o čtyřech dimenzích duše. Nebeské věci jsou nám představeny v rovině, ve které nám má dojít, že jim nemůžeme porozumět. Čtyři stvoření mluví o oblastech v duchu a ve vašem nitru. Proto říkám, že jsem nádherně a divuplně stvořen. To je také důvod, proč je duše považována za Boží zahradu. Je řečeno, že jsme zavlaženou Boží zahradou. Bůh nepotřebuje ibišek a růže. Bůh touží po místě společenství, útěchy a potěšení. Bůh k vám chce přijít a potěšit se. Když Bůh přichází, chce přijmout útěchu a potěšení. Říkáme-li: „Žehnám ti,“ vyslovujeme slova a něco v nás povstává a těší Boha. Tehdy o naší duši mluví jako o zavlažené zahradě. Když muž přichází ke své ženě nebo navštívíme svou rodinu, jsme nasyceni a je to pro nás občerstvující. To je ten druh občerstvení, který Bůh očekává od svého lidu.

Je řečeno, že z Edenu vytékala řeka, která měla čtyři prameny. Když vstoupil hřích, vše se změnilo v pustinu. Přirozenost člověka se odvrátila od Boha a stala se šelmou. Tento obraz byl pak použit pro označení ducha a mysli vzpoury. Kdo by chtěl vzpurnou ženu? Řeknete jí: „Sedni si.“ Ona na to: „Já postojím!“ Jako v tom příběhu o učiteli, který vstoupil do třídy a řekl: „Děti, postavte se!“ Všichni se postavili, jen jeden chlapec zůstal sedět. Učitel se zeptal: „Proč nestojíš?“ On odvětil: „Mně se nechce.“ Učitel mu však přikázal: „Okamžitě se postav!“ Postavil se a řekl: „Stojím, ale ve své mysli sedím!“ Právě nyní to děláme. Je nám řečeno, abychom si sedli, ale stojíme. Říkáme: „Žehnám Ti, Pane,“ ale ve své mysli máme naprosto jasno v tom, co chceme udělat.

Mluvíme o vzpouře v duši. To je jádro celého problému. Rozdíl mezi starým a novým zákonem je jedna jediná věc – v nové smlouvě musí dojít ke změně duše. Stará smlouva neměla, co se našeho nitra týče, žádné opatření. Vše mluvilo o vnějších věcech, bylo to jako oděv. Nebyla v tom schopnost vstoupit do nitra a dotknout se skutečných problémů. Pán říká: „Odstráním tu starou, abych mohl přivést novou. Vložím svůj zákon do vašeho nitra.“ Víte, my jsme Boží archou, a v arše jsou desky smlouvy. Není to litera, je to život a zkušenost. Když jste zákonem, stáváte se Biblií, kterou lidé čtou. Bůh také řekl, že ze Sióna vyjde zákon. (Iz 2:3) Není to o tom, že si donesete Biblii a řeknete lidem, aby si otevřeli kapitolu v Genesis. Je řečeno, že ten zákon jsme my. (2Kor 3:2) Dívám se na sebe a říkám Bohu: „Ty víš, že já zákon nejsem.“ Kolik z nás je zákonem? Jsme schopni citovat Písma, to ano. Zákon byl napsán dvakrát, jednou

prstem Božím a podruhé prstem zkušenosti. Víme, že Bůh napsal zákon. Skutečný zákon však vznikl ve chvíli, kdy Bůh řekl Mojžíšovi: „Nyní napiš zákon svým prstem.“ A on jej napsal navzdory zkušenosti se vzpourou. První byl porušen, protože lidé povstali proti Bohu. Halelujah.

Má přirozenost je přirozeností vzpoury. Je řečeno, že tělesný člověk je nepřitelem Božím, protože není poddán Božímu zákonu, a ani nemůže být. Znamená to, že přirozený člověk nemá schopnost přinést Bohu požehnání nebo Jej potěšit. Může se o to pokoušet, ale nemá tu schopnost. Jak můžete říci ženě, aby se vdala za Krista? Předobrazem je nám Adam a jeho hledání manželky. Začal hledat, dával jim jména a je psáno, že nebyla nalezena pomoc jemu rovná. Adam řekl, že si nevezme žádnou šelmu! Pokud si Adam odmítl vzít šelmu, jak si můžete myslet, že si ji vezme Kristus? Pokud si Adam odmítl vzít šelmu, jak si můžu myslet, že se představím Kristu se všemi svými věcmi a programy a požádám Ho, aby si vzal mě?

Ke svatbě dojde jen za určité podmínky. Jak už řekl bratr Uba, když se chtějí ženy vdát, oblékají si, co se jim líbí nebo co je příjemné jejich přátelům, společnosti či to odpovídá trendům. Anebo se oblékají tak, jak si myslí, že se to bude líbit jejich manželovi. A tak je na tom i církev. Zrcadlíme své vlastní prostředí. Ale, bratří, už nemáme čas! Ten čas nevědomosti... Důvodem, proč už nemáme čas, je půlnoc. Půlnoc je situace, kdy tma ovládne celou lidskou sféru. Jsou duchové, kteří jsou připraveni pro onu hodinu, den a týden. Duchové uvolnění přesně pro tento čas. Jejich záměrem je poskvřnit mě a tebe. Když jsem poskvřněn, ztrácím způsobnost a ubírám se směrem dolů. Když jsem nastupoval do letadla, měl jsem se dobře. Pak jsem porozuměl, že se blíží problém, a tak jsem se začal modlit: „Prosím, Bože, připrav mě, abych, až přijde problém, nebyl přemožen.“

Denně jsme konfrontováni s různými duchy a pak jsme přemoženi. Jdeme po ulici a potkáme ducha žádosti nebo ducha hněvu; než si to vůbec uvědomíme, jsme jím přemoženi. Dnes ráno jsem čekal na autobusové zastávce. Jen jsem vzhlédl, a na fotografii jsem uviděl nahé tělo. Řekl jsem hned: „Pane, prosím pomoz!“ Dáblu je jedno, jestli sníte všechna kuřata v Londýně, na která máte chuť, jestli máte pěkné šaty a domy a podobně. Je zde však příval nečistých duchů – a nejen tady, jsou všude, kam se obrátíte. Tito duchové útočí na duši. Existuje způsob, jak duši dostat. Začínám si uvědomovat, že nejsem mentálně vyladěn a připraven střežit sám sebe. Nejsem připraven vzpírat se duchům. A oni přijdou a překvapí mě. Já pak jdu domů celý dobitý. Proto se píše, že

v nebi zuří válka. Jádrem problému je fakt, že nezápasíme, jak říká Bible, proti tělu a krvi, ale „*proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko*“. (Ef 6:12) Ti všichni jsou duchové temnoty. Mně osobně otevřelo oči, když jsem porozuměl hloubce pokání. Pochopil jsem hloubku pokání! Víte, to, co živí všechny skutky temnoty, je má přirozenost.

Zjevení 17:3 říká: „*I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné;*“ Co je to poušť? Je to oblast duše. Tam pak viděl šelmu, na níž jela žena, která je „*tajemství, Babylon veliký*“. To je to místo, kde jsme ztratili svou identitu. Kdy jste naposledy slyšeli slovo o Babylóně? Nemyslím tím, že to někdo mimochodem zmíní. Myslím situaci, kdy někdo přijde a řekne: „Dnes budeme vyučovat o Babylóně.“ Pokud někdo z vás slyšel vyučování o Babylóně za poslední tři nebo šest měsíců nebo v posledním roce, prosím přihlaste se. Ztratili jsme to. Je to pryč. Víte, před takovými deseti patnácti lety to bylo téma číslo jedna nebo dvě. Vždycky jsem si říkal: Nemůže už bratr duCille mluvit o něčem jiném než o Babylóně? Musíme se k tomu vrátit, bratří. Pak jsme kázávali o přirozeném Babylóně. To slovo je na tolika rovinách! Opustili jsme anglikánskou církev. Ale opustila anglikánská církev nás? Vyšli jsme fyzicky, jde ale o to, abychom vyšli duchovně. Přestali jsme mluvit i o fyzickém vyjití. Tak se k tomu pojďme vrátit. Třeba nám to pomůže mluvit o duchovním Babylóně. Existuje i ekonomický Babylón. Díváte se na šelmu bez života. Vidíte duchovní Babylón. Bible však říká, že to, co dává šelmě život, je moje přirozenost. Bible také říká, že každý, kdo uctívá šelmu nebo její obraz, se stává nezpůsobilým. (Zj 14:9-11) O tom to je. Musíme zvítězit nad přirozeností šelmy, nad přirozeností prvního Adama.

Pojďme si něco říct o sexualitě. Jednou z hnacích sil prvního Adama je sex, sexuální vztahy v manželství či mimo manželství, přitažlivost mezi mužem a ženou. Je to triliónový byznys. Chcete vydělat? Tak ke zboží přidejte obrázek nahé ženy. Půjde to na dračku. Prodáváme tělo. Když jsem to spatřil, byl jsem v šoku. Je psáno, že jedna žena se vdala za sedm mužů. Vzala si prvního a on zemřel. Pak se s ní oženil jeho bratr, také zemřel. A tak dále až k sedmému bratru. Saduceové se ptali Ježíše, kdo tedy bude manželem této ženy. On jim řekl: „Chybujete, protože neznáte Písma. Ve vzkříšení se lidé nevdávají ani nežení.“ Snažím se předat to, že Bible říká, že ti, kdo jsou ženatí, mají žít, jako by nebyli. Musíme v oblasti sexuality dosáhnout vítězství. Toto vítězství můžeme mít. Existuje moc potřebná k vítězství. Musíme tomu porozumět. Máte právo

na sexuální vztah. Je to vaše právo. Bůh nás však vede k tomu, abychom vyznali: „Bože, dávám ho do Tvých rukou.“ Dejme tomu, že řeknu jednomu, máš se oženit, a druhému, ty ne. – Jak můžeš tohle říct? Ty máš, bratře, vlastní rodinu, a mně ji zakazuješ? Prosím, tohle téma nech být. To nemůže být od Pána. – Písmo však říká, že někteří byli učiněni eunuchy pro království a někteří se jimi dobrovolně stali. Jinými slovy zde říkám, že máme určitá práva; právo vypadat dobře, mít dobrou kariéru, mít tohle a tamto. To vše je naše právo. Přicházíme však na místo, kdy vracíme všechna svá práva Bohu s vyznáním: „Pane, dávám Ti vše.“ To není snadné. Snadné věci, ty On nežádá. Bůh řekl Abrahamovi: „Dej mi Izáka, svého syna, na kterého jsi 25 let čekal. Dej mi ho!“ A on zápasil a zápasil, ale díky Bohu byl schopen se dostat na místo, kde Bůh mohl říct: „Nyní vím...“ Tento muž odešel do nebe a teď je řada na nás. Bude to Bůh schopen říct o mně a o vás? Je to Boží právo. Muž, který vydá jediného syna, energii svého života Bohu – to je to, co Bůh vyhledává. Takovou hledá církev. To je síla, o kterou jsme přišli.

Halelujah! Přicházel jsem do církve a cítil jsem energii. Tou energií byl hlad a touha zalíbit se Bohu. Dnes však, když naslouchám písním, tak energii necítím. Nevím, jestli jsem jediný. Proč? Protože naše srdce zabloudila, už nejsme ostře vyhranění. V těch dnech jsme toužili po Boží plnosti. Bývali jsme hladoví po Bohu. Kolik z vás je dnes hladových po Bohu? Už dávno nejsme hladoví. Máme domy, peníze, auta, džípy... Boží slovo říká, že problémem Sodomy byla zahálka a sytost chleba. (Ez 16:49) Bratří, musíme se vrátit. Čeká nás pokání, které je zcela nezbytné. Je způsob žití podle prvního Adama, a tak jako jsme nesli obraz prvního Adama, tak musíme také nést obraz toho nebeského, toho, který je z nebes. Než však budeme schopni zjevit tento druh života, musíme se nejdřív zcela vzdát toho prvního. Dokud se držíme toho prvního, nemůžeme získat ten druhý. Naše duše lnou k původnímu životu.

Přesně to se stalo i Lotově ženě. Pamatujte na Lotovu ženu. To byl její problém. Její duše nebyla ochotna opustit Sodomu, kde byl ukřižován náš Pán. Město, ve kterém vy i já žijeme, se nazývá Sodoma a Egypt. Sodoma reprezentuje ducha smilstva. Dovolte, abych vám přečetl verše z Ozeáše 4. Verš 10: „*I budou jísti, a však se nenasytí, smilníci budou, ale nerozmnoží se; nebo nechtějí pozoru míti na Hospodina.*“ Všimněte si verše 11: „*Smilství a víno a mest odjímá srdce.*“ A podívejte se na druhou část 12 verše: „... nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilníci, odcházejíce od Boha svého.“ Naším problémem je duch smilstva. Tento duch způsobuje, že se člověk připojí k jiným duchům. Duchovně se tomu říká

smilstvo – národy byly bláznivé z vína jeho hněvu a smilstva. Národy se připojily k Babylónu. (Zj 18:3) Babylón je poskvřňující duch. Zjevení 14:4 říká, že jsou panicové, neboť se neposkvřnili se ženami. Slovo ženy pak mluví o skupině poskvřňujících duchů, kteří vyšli, aby poskvřnili a přivlastnili si duši. Stali se ženichem duše, a tak zaujali v duši místo Krista. To je Boží definice. Je totiž napsáno, že tito byli vykoupeni ze země.

Abych to mohl trochu rozebrat, pojďte prosím se mnou do první kapitoly Ezechiela, která nám poskytne ucelený obrázek. Píše se tam o kole a pak ještě o dalším kole ve větším kole. Je to jednoduché. V člověku je lidský duch, ale pak je ještě jiný duch, a ten má nad duchem člověka vládu. Klíčové je, který duch je ve vašem duchu. To určí, kterým směrem se vydáte. Pokud je to duch smilstva, pokud je to jiný duch, kam asi zamíříte? Půjdete proti Bohu, půjdete do temnot, působením těch věcí začnete hřešit. Jakmile je srdce Božího lidu obsazeno vzpurným duchem, hřeší. Všechny nevěsty byly oblečené a čekaly na Pána, ale chyběl jim olej. Co je olej? Olej je Boží přítomnost. Neboť Boží slovo říká: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ (Řím 8:14) Tak říkám: „Bože, znám svůj problém. Můj problém je, že mám ducha, který je v rozporu s Tebou. Musíme toho ducha vypudit!“ Bratří, vypuzení vzpurného ducha, který se u nás zabydlel, je naším bojovým úkolem. Zabydlel se a převzal vládu.

Víte, přesně tohle dělá HIV; virus pronikne do lidské buňky, ovládne její mechanismy a začne produkovat další viry. Přinese svůj vlastní program a přeprogramuje DNA. A tak to, co má zpracovávat všechny živiny k vašemu užítku, ovládne a přiměje DNA vytvářet další nesmyslné viry. Produkují se proteiny, které vám nejsou k užítku. Reprodukují se vlastní virový kód. A tak to, co Bible nazývá obrazem šelmy, ovládlo naši duši a vytváří svůj vlastní kód a program. Ráno se probudíte a jednáte podle programu, který není z Boha. Bible však říká, že zajatí silákem budou vysvobozeni. (Iz 49:24-25) Ano, duch přišel a ovládl duši, ale Slovo říká: „...Silný je Pán, který ji soudí.“

Musím pochopit a porozumět tomu, co se děje, než může Pán vstoupit. Nejde o to pochopit to hlavou, je to porozumění dílu v mé duši. Písmo říká, že lid hyne pro nedostatek známosti. (Oz 4:6) Hlavní částí duše je mysl, jež je jako orel. V mysli se zabydlel duch, který je nepřítelem Bohu. Mysl musí být poddána Bohu. Jediný způsob, jak poddat svoji mysl, je setnout ji. Není to práce na jeden den, je to každodenní úsilí, tam trošku, tady trošku, dokud nepřijde Pán. Prvním bodem povolání je pokání.

Musím říct Bohu, že jsem šel po špatné cestě a měl špatný vztah. Proto duchové ovládli moji mysl. To je ten první krok. Jakmile člověk uvidí stav své duše, je schopen začít volat. Je psáno, že na hoře Sión bude vysvobození, a kdo by vzýval jméno Páně, bude spasen.

Dovolte, abych se vás na něco zeptal. Co bychom tedy měli udělat s chválami, s modlitbami, sdílením, diskuzemi, když se scházíme, abychom vypudili nečisté duchy z nitra? Pokud něco děláme a nepomáhá to vypudit je, pak hrajeme Babylón a církevníme a jsme bez užitku z pohledu Božího plánu. Světlo musí přijít, trošku tady, trošku tam. Pojďme do Genesis 1. Bůh stvořil dva druhy světla, jedno v první den, druhé ve čtvrtý den. Svět stvořil Bůh v sedmi dnech. Mluví se zde o zastaveních ve stánku Mojžíšově. První je bronzový oltář, druhé umyvadlo, svícen, stůl předložených chlebů, kadidlový oltář, archa a slitovnice – příkrov archy.

Prvního dne Bůh řekl: „*Bud' světlo!*“ Když se člověk znovu narodí, přijde světlo a vy jej přijmete. Problém, který máme, je ale hluboko v naší zemi. Dokud se člověk neznovuzrodí, je nad propastí temnota. Druhého dne řekl: „*Bud' obloha u prostřed vod, a děl vody od vod!*“ A bylo moře. Vody se rozdělily a byla země. Třetího dne řekl: „*Plod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podlé pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi.*“ A pak čtvrtého dne, kam se chci dostat, řekl: „*Opět řekl Bůh: buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, ... I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi; A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.*“ (Gen 1:14-19) Musí v nás být schopnost rozeznávat noc a den. Bratří, to je ten druh vysvobození, který potřebujeme.

Naše nebe potřebuje světlo. Nebesa mluví o duši. Právě světlo na nebesích čtvrtého dne nám pomáhá zacílit se na dění v pátém a šestém dni. Pátého dne byli na nebesích rozmanití ptáci a v šestém dni se objevila šelma. Bůh řekl, ať je zde také člověk a vládne. Nevěště musí být přirozené mít nadvládu nad mořem, zemí a povětřím. Tyto tři dimenze předurčí, zda budete schopni jednat s duchy, kteří přichází, aby vás poskvrnili. Řekněme si to ještě jinak. V Genesis 1 jsou popsány tři dimenze. Je to tak hluboká kapitola, ve které je vše popsáno, a já se na ni dívám z úhlu duchovní dimenze. Ve Zjevení se mluví o moři, což je pokolení těch, kdo nejsou spaseni; moře reprezentuje národy. O šelmě vystupující z moře,

která získala autoritu od draka, se dočteme ve 13. kapitole Zjevení. Nad mořem musíme zvítězit. Ve Zjevení 21 je napsáno, že moře již není více.

Pro moře je charakteristická jedna věc. Vy, kdo máte rádi biologii a sledujete v televizi vzdělávací pořady, si povšimněte této typické vlastnosti moře. Moře je temné. Není v něm světlo, jen černočerná tma. Dole v hlubině najdeme zvířata temnoty. Existují lidé, kteří nechtějí Boha, bez ohledu na to, v jaké situaci se nacházejí. Jste v zemi, kde nikdy není zmíněn Bůh. V Nigerii alespoň uslyšíte někoho zpívat chválu, která obživí vaši duši. Moře však mluví o neexistenci života, popisuje lidi, kteří nechtějí Boha, popisuje mysl, která říká: „Bůh není, já jsem Bůh.“ Mysl, která se pasovala na premiéra a prezidenta zároveň. A protože si zvolili vytěsnit Boha ze svých myslí, On je vydal jejich vlastní zvrácené mysli, aby páchali neslušné věci. Takový člověk bude prosazovat věci, které jsou proti Bohu. Jste právník a musíte oddávat homosexuály, protože je to svázáno s výší vaší výplaty. Pokud to odmítnete, přijdete o mzdu. Vidíte před sebou lidi, ale ve skutečnosti jsou to duchové, kteří skrze ně působí.

Další oblastí je země. V této oblasti se mnozí z nás nyní nacházejí. Je ovládána duchem náboženství. Šelmou, která vypadá jako beránek, ale mluví jako drak. Tato šelma vedla válku proti svatým a přemáhala je a přiměla všechny uctívat draka. Šelma bojovala se svatými; přemohli ji svatí ihned? – Ne. V Birminghamu jsme měli vidění šelmy, která vstoupila a nakreslila čáru do písku. Ďáblovou silou je má vlastní tělesnost. Duch vedl válku proti svatým a přemohl je. Když jsem se na to ptal Pána, řekl mi, že důvodem je to, že jsme tělesní. Dokud zůstaneme ve své tělesnosti, šelma bude mít nad námi autoritu a nadvládu.

Je však ještě třetí oblast – tou oblastí jsou nebesa. Bůh řekl: „Buď světlo uprostřed nebes.“ Není divu, že apoštol Pavel řekl, necht' jsou osvěceny oči našeho porozumění, abychom poznali naději našeho povolání. Musíme porozumět, že jsme povoláni být nevěstou, tudíž se musíme patřičně chovat. Vidíte-li ženu, která se brzy bude vdávat, stýká se s jiným mužem? Proto říkáváme mladým, že jim není dovoleno vyjít si spolu do restaurace Mr. Biggs. Pokud se rozhodnou k sňatku, ohlašujeme to na shromáždění. Je-li někdo z nás zasnouben Kristu, duchům bude řečeno, že tato duše je Kristova, s varováním, ať se drží zpátky. Mnozí z nás ale ještě takoví nejsou a chtějí prošpehovat zemi, tak jako Dína. (Gen 34:1) Víte, co se jí stalo? Byla znásilněna. A totéž se děje i nám. I když jsme povoláni, jdeme ven a zahráváme si s duchy.

Tyto tři dimenze jsou před našima očima. Necht' jsou světla! Když byl Ježíš vzkříšen, něco se stalo. Bylo to na cestě do Emauz, Ježíš mluvil s bratřími, nepoznali Jež, něco však otevřelo jejich oči. Bible říká, že když bratří seděli za stolem a začali lámat chléb, oči jejich porozumění se otevřely. Měli světlo a porozumění. Ve Zjevení 12 je obraz ženy stojící na měsíci, oděné sluncem a mající korunu z dvanácti hvězd. Byla těhotná a porodila syna pacholíka, který má vládnout národům.

Bratří, co nám Pán říká? Potřebujeme toto světlo, potřebujeme s Ním mít obecenství. Musíme mít přirozenost světla. Přirozenost světla nás opravňuje být pravou nevěstou. Modlím se Bohu, aby mi pomohl mít světlo. Podívejme se do Daniela 12:3: „*Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.*“ Když Bible mluví o hvězdách, měsíci, slunci, nebesích a světle, přibližuje nám přirozenosti světla. Potřebujeme mít přirozenost slunce. Je psáno, že v něm bylo světlo, a také, že v něm není žádná tma. Přebývá ve světle nepřístupném člověku. Člověk zde znamená tělesnost. Duch pracuje na tom, aby nás osvítil. Tma v našem nitru bude pohlcena světlem. Když totiž mám přirozenost světla, nebudu mít obecenství s neúčinnými skutky temnoty. Nebudu toužit jít do temnoty, nezamiluji si lhát, i když by mi to mohlo zachránit krk. Raději řeknu pravdu, i když mě to obnaží. Bratr duCille často vyprávěl příběh o pravdě, která si zvolila utéct, i když byla nahá.

Bratří, naše přirozenost se musí změnit v přirozenost světla. Jen když máme přirozenost světla, můžeme ovládnout noc. Větší světlo panuje nad menším světlem. Nemůžete vládnout nad nocí, dokud nemáte něco víc. Tak funguje světlo a energie. Co je to zakořeněný hřích? Je to velmi velmi hluboko usazený duch. K jeho vyhnání potřebujeme moc a sílu. Potřebujeme světlo. Necht' jest světlo na obloze nebeské. Bratří, my jsme ta nebesa. Zjevení 12:12 říká: „*Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich.*“ V nebesích musí být světlo, jež nás uschopní přemoci a ovládnout temnotu. Světlo bude pro dny, období atd. Víte, že jsou Pánova období? Jsme v období, kdy se Jeho nevěsta musí připravit. Bez tohoto porozumění se nebudete připravovat. Stále budete hrát nevěstku. Máte-li světlo v sobě, rozpoznáte čas Páně. Jsou svátky Páně, které budete slavit ve stanovený čas. Ve kterém období se nacházíme?

Jsme v období svátku stánků. Kristus přichází, aby obsadil místo přebývání v mém nitru. Znamená to změnu mé mysli, mé mentality. Bratr Sola mluvil o našem zaměření. O muži, který přišel na hostinu, ale neměl svatební oděv. Svatebním oděvem je slunce, halelujah! Spravedliví budou

zářit jako slunce a hvězdy. Jde o přirozenost. Všímám si, že miluji temnotu. Omlouvám se, bratří, ale ve mně je něco, co miluje temnotu. Ptám se: „Bože, kde je problém?“ Někdy si říkám: „Proč tohle vůbec dělám, proč jsem tady?“ Máte někdy takové otázky? Duch smilství je tam a je za to zodpovědný! Když ale zazáří Pánovo světlo, bude ten duch odsouzen. A tak když se scházíme, abychom se sytili u Králova stolu – stolu Páně, přijímáme símě. Símě, které vzroste v charakter Božího syna. Je psáno, že pokud jíme tento chléb, nezemřeme. Bude v nás světlem a silou. Vidíte, Pán to vše připravuje pro nás! A ještě připraví!

Když tedy máme podíl na tomto stole, otevřou se nám oči a budeme rozpoznávat duchy. Povídáte si s manželem či manželkou. Pokud jim chcete pomoci, poznáte, kdy jednáte s nečistým duchem, případně že se změnila atmosféra v domě, protože vešel nečistý duch. Je však snadné poznat ducha v partnerovi. Kdesi jsem byl a zaslechl jsem jednoho muže, jak říká: „Nechci následovat člověka.“ Musel jsem se smát. Když někdo říká, že nechce následovat člověka, myslí tím někoho druhého. Ale člověk ve mně je horší než člověk ve vás. Víte, co je to zlomenost? Když vidíte trám ve svém vlastním oku, to je zlomenost. Pak najednou uvidíte třísku v oku svého bratra. Charakteristickým rysem slavnosti stánků je zlomenost. Zkroušeným a zlomeným srdcem, Bože, nepohrdneš! Zlomenost je o tobě. Petr řekl: „Pane, a co tento?“ Pán mu odpověděl: „To není tvá věc.“ Pokud nejsme zlomeni, Boží život nemůže proudit. Přinášíme pak intelekt, poučky atd., ale nejsme-li zlomeni, nic se nestane. Pavel řekl: „Nepřebývá ve mně nic dobrého.“ Přichází-li člověk v zlomenosti, bude to mít dopad. Boží slovo říká: „Mírná odpověď odvrací hněv.“ Co zažíváme, když spolu mluvíme doma, ve společenství, v práci? Zjistěte si to. Nevidíme moc mírnosti, spíše vidíme tvrdou povahu šelmy, drsnost, pýchu, hrubost, aroganci atd. Modlím se, aby nás Pán otočil o 180 stupňů, aby nás vrátil k základům. Musíme si uvědomit, že jsme byli povoláni stát se nevěstou. Musíme si uvědomit, že jsme v boji. Dobrá zpráva je, že ďábel v tomhle boji nezvítězil.

Musíte chápat a věřit, že ďábel nezvítězí. Pokud tomu nevěříte, nemůžete jít dál. Slyším, jak někteří říkají: „To nezvládnou, nemůžu zvítězit.“ Ptám se jich na krev Ježíše, která byla prolita od založení světa. Přesně tak je to v Efezském. Pánovým záměrem bylo mít lid v Kristu. (Ef 4:13) Neříká, že každý bude v Kristu. Znamená to, že jsou nastaveny podmínky. Když ty podmínky naplníte, pak jste v Kristu. To je také význam předurčení. Pokud porozumíte, nebudete mít problémy. Nemůžete se ráno probudit a říct: „Budu spasen bez ohledu na to, co dělám.“

Ne, o to nejde. Budete spaseni, pokud splníte podmínky. Ježíš řekl: „Chce-li kdo být mým učedníkem...“ A tak musíte splnit řadu podmínek. A On bude mít svůj lid. Uvede církev v nebesích a církev na zemi do jednoty v Kristu. To, že krev byla vylita od založení světa, má velký význam. Církev byla zformována v Jeho mysli před založením světa. Když lidé říkají, že zápasí s duchy svých předků, zeptám se jich, který duch předků je starší než duch předků církve. Je ten starý duch, se kterým zápasíte, starší než starý duch církve? Tím prastarým duchem církve od založení světa je Kristus. Také krev je vylita od samého počátku světa.

Dejme tomu, že jste teď přišli o práci. Bůh vás viděl už na počátku, váš současný stav nemá žádný vliv na to, o co usilujete. Tím nám Pán chce říct, že nemáme dopustit, aby nynější okolnosti našich životů způsobily, že zavrhneme či odmítneme to, co nám dává. Přivádí vás do církve, kam chodí apoštol Pavel, Petr, bratr Cecil, sestra Mavis a náš milovaný Melchisedech! Všichni jsou tady s námi. To je církev. Církev je duchovní Tělo. Je duchovní realitou. Pán řekl, že jsme povoláni na horu Sión, město Boha živého! Ano, žijeme ve velmi přirozeném světě. Pravdou však je, že jsme duchovní lid. Musíme začít žít a dívat se za hranici přirozeného. Muži, jednejte se svými manželkami s tím vědomím, že jednáte s duchy. Slovo říká, jednejte s ní podle poznání... (1Petr 3:7) Žena zápasí s duchy, muž zápasí s duchy a děti zápasí s duchy. Bojujeme s různými duchy. Dokonce i v práci jste vystaveni různým duchům. Jak bylo řečeno bratrem Burtem, když jedete do Etiopie či Konga, čekají vás jiné druhy duchů. Je tam hlavní město znásilňování. A ti duchové tam neslychají angličtinu.

Dostaneme se do všech možných situací. Musíme začít rozeznávat tyto duchy. Potřebujeme podle toho formovat své životy, tak abychom také zvítězili. Písmo říká: „*Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušín.*“ (Gal 6:1) Zuří-li vaše žena, máte téhož ducha zuřivosti, což je důvod, proč máte tento typ manželky. Když dva zuří, mají společného ducha zuřivosti. To je důvod, proč spolu prvorození synové a otcové nesouhlasí. Synové vidí ve svých otcích sebe.

Potřebujeme začít rozpoznávat duchy. Neříkám však, že musíme ve všem vidět ducha. Ducha smíchu, ducha úsměvu atd. Máme tendenci dostat se do extrémů, musíme správně dělit slovo pravdy. Pokud tvůj bratr slouží a ty rozpoznáš, že slouží v těle, musíš se za něj modlit. Nečekej, až skončí, abys ho pak mohl sejmut. Modli se za něj. Protože ty jsi ve skutečnosti tím, kdo káže. Snaží se načerpat z hlubiny, která je v tobě, a proto

Bůh říká, abychom přinesli své nádoby. Nemůže říct, co chce, pokud je tvá nádoba mělká. Pak také obdržíš mělkost. Ježíš nemohl v jednom městě udělat mnoho zázraků pro jejich nevěru. Jejich hloubka byla určena tím, že si mezi sebou říkali: „Není to snad ten, jehož otce i matku známe?“

Jsme nazýváni nevěstou. Je to to nejlepší, co se nám mohlo stát – být vyvoleni k spojení s Pánem. Kdo je připojen k nevěstce, je s ní jedno tělo, ten však, kdo je připojen k Pánu, je s ním jeden duch. Bůh nemůže být připojen k zlému, k Babylónu, k nepravosti. Může být připojen k pravému duchu, pravdivému duchu nevěsty. Modlím se, abych toho byl účasten, abychom toho byli účastni my všichni. Modlím se, abychom všichni měli víru a byli povzbuzeni vrátit se ke kořenům. Je tam tolik věcí a dimenzí a věřím, že nám Pán přinese to potřebné. Zahájí službu. Věřím, že Bůh otevře hlubiny, které byly udušeny. Tento druh chleba způsobí, že oči našeho porozumění budou osvíceny. Když budete jíst Králův chléb a maso, budete nakrmeni. Daniel řekl, že nebude jíst maso z králova stolu, aby se neposkrnil. Je maso, které poskrňuje, a je maso, které sytí. Nevěsta se musí posadit k hodovnímu stolu. Na tom stole jsou koruny. Jinými slovy, začnete získávat autoritu nad temnotou, nad přirozeností ryby, ptáka a šelmy země. Musíme zvítězit v těchto třech oblastech. Modlím se, aby nám Pán pomohl.